

Besvarelse

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Det økonomiske liv i Danmark er inde i en særdeles positiv udvikling. Regeringens økonomiske politik har genskabt en sund økonomisk fremgang til gavn for erhvervene og for lønmodtagerne. Produktionen og beskæftigelsen i de private erhverv viser nu en klar og tydelig forøgelse. Arbejdsløsheden er begyndt at vise en svagt faldende tendens, og der er gode udsigter til, at den gunstige udvikling vil holde sig.

Aktivitetsstigningen i den private sektor tog fart i løbet af 1983. Byggeriets beskæftigelse steg mærkbart allerede fra midten af 1983, bl.a. på grund af rentefaldet, og industriens beskæftigelse viste en klar stigning i de sidste måneder af 1983. Beskæftigelsesstigningen i den private sektor medførte, at den sæsonkorrigerede ledighed lå på stort set samme niveau fra foråret 1983 og året ud, i de sidste måneder med en svagt faldende tendens. Dette skete, på trods af at arbejdsstyrken fortsat øges med omkring 25.000 personer om året.

Den gennemsnitlige ledighed udgjorde i 1983 ca. 285.000. Det økonomiske sekretariat skønnede i januar 1984 en ledighed på omkring 290.000 i 1984. Udviklingen i de seneste måneder peger i retning af, at dette skøn kan være for pessimistisk. Ledigheden forventes altså i 1984 at ligge stort set på samme niveau som sidste år.

Budgetdepartementet har i sin seneste redegørelse beskrevet, hvordan ledigheden i 1985 og de følgende år kan falde. Et sådant fald i arbejdsløsheden er naturligvis under forudsætning af, at regeringens økonomiske politik bliver fastholdt og videreført i de kommende år. Jeg ønsker dog ikke at sætte tal på, dels fordi et sådant forløb altid er forbundet med nogen usikkerhed, dels fordi flere ting har ændret sig, siden finansredegørelsen blev udsendt i november. Jeg skal henviser til, at budgetdepartementet om et par måneder vil fremkomme med en revideret vurdering af den samfundsøkonomiske udvikling.

Forklaringen på den gunstige udvikling i arbejdsløsheden er den beskæftigelsesfremmende politik, regeringen har ført i de halvandet år, vi har siddet i, men selvfølgelig også den gunstige udvikling i udlandet. Væks-

ten i den offentlige sektors personaleforbrug er stoppet, men dette kompenseres altså, som regeringen havde ventet, mere end fuldt ud af aktivitetsstigning i den private sektor, hvor der i 1984 ventes ret stærk opgang i de konjunkturfølsomme dele af erhvervsinvesteringerne, ligesom industrieksporten ventes fortsat at ville vokse i temmelig hurtigt tempo. Også væksten i boligbyggeriet ventes fortsat. Beskæftigelsen ventes i 1984 at ville stige med 20.000–25.000 personer, og regeringens genopretningspolitik viser sig altså at føre den rigtige vej med stigende beskæftigelse.

Et væsentligt led i regeringens genopretningspolitik er en fortsat forbedring af erhvervenes muligheder for at konkurrere med udlandet. Hertil kræves, at afdæmpning af lønstigningen fortsætter i de kommende år.

Jeg skal derfor rejse spørgsmålet, om en nedsættelse af arbejdstiden kan medvirke til fortsat at holde lønningerne i ro. Så vidt jeg kan se, vil en arbejdstidsnedsættelse kombineret med en bedre arbejdstidstilrettelæggelse kun kunne give et positivt bidrag til forbedring af konkurrenceevnen, hvis lønmodtagerne er villige til stort set at afstå fra stigninger i årsindtægten i de kommende år. Til gengæld vil vi så alle kunne forbedre vores levestandard ved at få mere tid til vores egen rådighed. Det ville utvivlsomt også på længere sigt give de bedste livsbetingelser for os alle.

Jeg er dog ikke overbevist om, at alle lønmodtagere vil være villige til at foretrække mere fritid fremfor lønstigninger. Mange familier er i en økonomisk situation, hvor hver krone tæller. Det gælder enlige forsørgere, det gælder øvrige familier med kun én indtægt, det gælder familier, der f.eks. for nylig har købt ejerbolig, og det gælder unge med studiegæld. Kan de holde til, at en stor del af de beskudne forbedringer, der er råd til i de kommende år, tages ud i form af en nedsat arbejdstid? Jeg skal ikke give svaret, men jeg vil blot rejse spørgsmålet.

Hertil kommer, at en nedsættelse af den egentlige arbejdstid indebærer mange andre problemer, bl.a. med hensyn til udnyttelsen af kapitalapparatet.

Mens regeringen således er mere skeptisk end forespørgerne over for de beskæftigelsesmæssige virkninger af f.eks. en kortere ugentlig arbejdstid, kan der næppe være nogen uenighed om, at en kortere arbejdstid, hvad